

Tekeningen bezorgen museum primeurs

SCHIEDAM • Honderd kunstenaars, 146 tekeningen. Het is een zakelijke mededeling, maar medewerkers van het Stedelijk Museum staan in vuur en vlam. Het unieke zit hem volgens directeur Diana Wind en curator Arno Kramer in het grote aantal Nederlandse exposanten. En dat het nu eens alleen tekeningen zijn.

De expositie in het Schiedamse museum duurt tot 28 augustus en is tevens de kapstok van de landelijke Tekeningen Manifestatie. Daarin werken in het land vijftig musea, galeries en instellingen samen voor exposities.

Deze aandacht voor beelden van potlood, krijt of houtskool op papier heeft een reden, vertellen Kramer en Wind. Tekeningen zijn niet meer het ondergeschoven kindje in de kunstwereld. De opkomst is, zeker in Nederland, niet meer te stuiten. Kunst uit een computer wordt minder geliefd op de academies, handwerk op papier is favoriet bij de volgende generatie. Wind: „Vroeger was een tekening de voorbereiding van een schilderij, beeld, kleding of gebouw. Nu is het een kunstvorm die op zichzelf staat. Nederland loopt hiermee wereldwijd voorop. In de jaren '80 hielden hier zich meer kunstenaars dan ooit bezig met tekenen. Europa en Noord-Amerika volgden pas in de jaren '90.“

Maar dat is ook alweer pakweg twintig jaar geleden, terwijl musea dit genre links lieten liggen. De hoogste tijd dus om een overzicht te

Arno Kramer en Diana Wind (koppel links) nemen alvast een kijkje op *All About Drawing*. FOTO FRED LBOCHANT

bieden van de tekeningen die Nederlandse kunstenaars hebben gemaakt, vult Kramer aan.

GEVAAR VAN KRITIEK

Kramer begon twee jaar geleden de expositie op te zetten. Kunstenaars selecteren die elk iets apart op papier weten te zetten en samen een goed overzicht moeten bieden. „Het

gevaar is dat er kritiek komt dat we een bepaalde kunstenaar niet hebben opgenomen. Dus we zeggen nu meteen dat het geen compleet overzicht is. Het plan was tweehonderd werken van honderd kunstenaars. Maar daar hebben we de ruimte niet voor.“

Kramer verwijst naar het formaat dat tekeningen tegenwoordig heb-

ben. Tot de twintigste eeuw waren ze niet veel groter van een A4, nu wordt in de ateliers het papier per strekkende meter aangevoerd. Werken van twee bij drie meter zijn geen uitzondering. „Het interessante is dat er geen stromingen zijn in tekenen. Dat maakt kunstenaars vrijer,“ besluit Wind.

(Arjen van den Oever)

Final Cut

Het gezicht van de *All About Drawing*-tentoonstelling is *Final Cut* van de relatief onbekende Hanneke Francken (1976). Dit werk van potlood, krijt en spuitbusverf is kenmerkend voor haar oeuvre, waarin landschappen, klassieke stilleven, dieren, fantasiefiguren en abstracte vormen allemaal tegelijk opduiken. Vanwege de variëteit in deze tekening heeft het museum dit als beeldmerk gekozen, omdat er ook in het geëxposeerde werk veel afwisseling is te zien.

Zonder titel

Ook tekeningen kunnen tamelijk abstract zijn, zoals *Zonder titel* van Arjan Janssen (1965). Voor dit vorig jaar gemaakte werk gebruikte hij Siberisch krijt en houtskool. In het gehele oeuvre van de Bredanaar spelen kaarsrechte Mondriaan-achtige lijnen een prominente rol. In de kringen van kunstcritici oogst de tekenaar vooral lof door met alle lijnen en toonwaarden te suggereren dat er meer in de afbeelding zou kunnen zitten, maar dat er in werkelijkheid niet is.

